Sınıf Mücadelesi

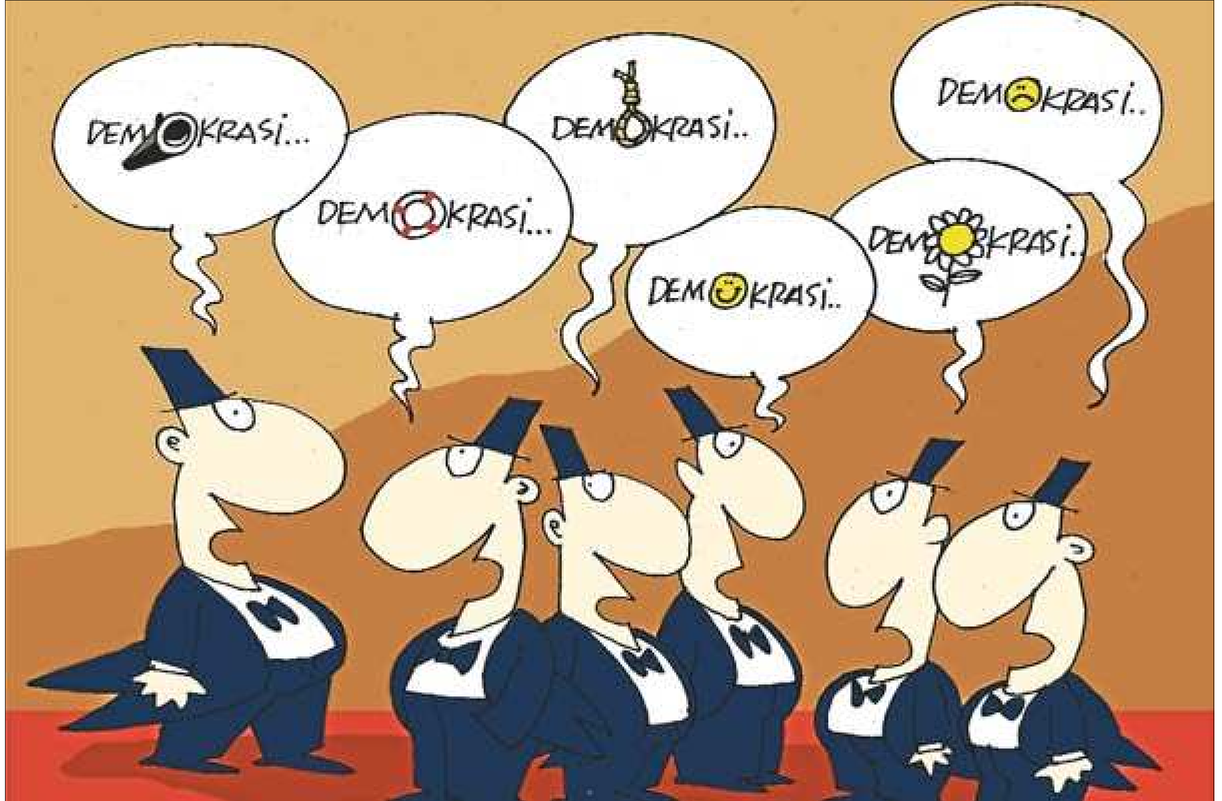
Aylık
işçi gazetesi

5 Mart 2012
Sayı: 165

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Siyasetçiler-devlet görevlileri-patronlar arasında kavga olur mu?

Mit müsteşarının, açılan bir soruşturma nedeniyle bir savcı tarafından ifade vermeye çağrılması ile başlayan tartışma hızla kapatıldı. Hükümet, birkaç günde yasa değiştirerek, sorunu kendi istediği biçimde çözdü. Ancak bu yaşananlar, birkaç şeyi gözler önüne serdi. Bunlardan biri, PKK ve KCK içinde MİT mensuplarının bulunduğu ve bu MİT'çilerin bu örgütlerin eylemlerini önleme çalışması yapmadığı, aksine eylemlere bizzat katıldığı. DTP genel başkanı Selahattin Demirtaş, bu konuda, Kâğıthane'de bir lise öğrencisinin ölümüyle sonuçlanan belediye otobüsünün yakılmasının, işte bu MİT'çiler tarafından yapıldığını söyledi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bunu kesin olarak bilemiyoruz ama gizli devlet görevlilerinin, devlet adına veya devlet içindeki ve dışındaki bağlı oldukları grupların çıkarları adına veya siyasi örgütleri, toplumun gözünden düşürmek, suça itmek için bilerek bu tür saldırılar yaptıkları sır değil. Tüm dünyada benzeri örnekler var. Türkiye'de de çok var.

İleri demokrasiden, derin devletin, Ergenekonun, yasa dışı çalışan, darbeci askerlerin tasfiyesinden bahseden hükümetin dönüp dolaşıp aynı yöntemleri kullanması, değişti denilenlerin ne olduğunu gösteriyor.

Evet, sürekli bir değişim var. Yasalar, kurumlar, uygulamalar değişiyor. MİT tartışmasının göz önüne serdiklerinden biri de budur. Özel yetkili mahkemelerin kuruluşu on yılı bulmadı, sekiz yıllık temel eğitim de, hatta geçen yıl anayasanın bazı maddeleri değiştirildi; şimdi hepsinin yeniden değişmesi gündemde.

Bu değişikliklerin ifade edilen ve edilmeyen birçok nedeni var. Genellikle toplum yararına olumlu gerekçeler ileri sürülüyor. Ancak yaşananlar hiç de böyle olmadığını gösteriyor. En çok değişikliğin olduğu alanlarda sorunlar devam ediyor. Çünkü amaç, milyonlarca emekçinin, toplumun ihtiyaçlarını çözmek değil. Yasalar, uygulamalar ne olursa olsun bundan yararlananlar sadece patronlar, bir avuç zengin çevresi. Hükümetler gelip gitsin, yasalar değişsin, uygulamalar farklılaşsın; bir tek fabrikalardaki, atölyelerde, madenlerde, her tür işyerinde üretim durmuyor. İşçiler çalışıyor, patronların kasaları dolmaya devam ediyor, bankacılar, her tür vurguncular hep memnun.

Bu düzenin temeli işçi sınıfının gerçekleştirdiği üretim ve bu üretimden patronların elde ettiği kârdır. Bunu sürekli kılan düzene dokunmadan, şu veya bu yasa değişebilir, şu patron veya bu patron kayırılabilir, şu çevre veya bu çevrenin çıkarına göre hareket edilebilir. Patronlar, sermayenin şu veya bu kesimi, İslamcı görüneni veya laik geçineni, çıkar için siyasiler üzerinden kavga verebilir. Ancak hepsi işçi sınıfı karşısında tek ve ortak tavır alırlar. Onların kavgalarının sınırı, işçi sınıfının çıkarlarının başladığı yerde biter.

AKP hükümeti, laik görünen TÜSİAD'tan cemaatçı patronlara kadar, zaman zaman zıtlaşma yaşıyor. Ancak hiçbir zaman bir bütün olarak kâr düzenlerine, çıkar ilişkilerine zarar verecek, işçilerin yarar göreceği bir düzenleme yapmadı. Tam aksine AKP tüm iktidarı boyunca her türden büyük sermayeye son derece güzel hizmet etti. Patronlar, seçimlerde boşuna hükümeti desteklemiyorlar. Onlar kendi çıkarlarını çok iyi biliyorlar!

Siyasi iktidarla, onların yularını elinde tutan sermaye arasında bir kavga, ancak işçi sınıfının kendi taleplerini öne çıkarıp mücadeleyle dayatmasıyla gerçekleşebilir. Son tartışmada hükümetin tutumu ne demokrasi ne de insan hakları için değil, tıpkı önceden olduğu gibi patronlara daha iyi hizmet edebilmek amacıyla işlerini rahatça görebilmek için yaptı. (02.03.02)

Emekçinin Gündemi

DİSK Kongresi: Lafla peynir gemisi yürümüyor!

DİSK 11-12 Şubat'ta 14. Genel Kurulunu yaptı. Genel başkanlığa seçilen, Genel-İş sendikası başkanı Erol Ekici yaptığı konuşmada; önemli bir eleştiri yapılmadığı için kısa konuşacağını söyleyerek; " Türkiye işçi sınıfı başta olmak üzere, bütün halkımızın özgür, bağımsız ve esenlik içinde yaşaması için mücadele eden bir DİSK'i daha da güçlendirmeliyiz" dedi.

Zaten kongrede yapılan tüm eleştiri konuşmaları, "muhtelif konuşmalar" olarak geçti. Ne söylendiği, kimin söylediği fazla önemli görülmedi.

Yeni genel başkanın sosyal demokrat olması, sol kesimlerle bir düzeyde çalışmaya açık olması, bazı çevrelerce çok önemli bir gelişme olarak kabul ediliyor. Oysa bu görüntüden öte bir şey değil. Nitekim yeni seçilenler, bur süredir DİSK'i yönetin kişiler, ilk kez yönetici olmuyorlar.

Eğer gerçekten sola, mücadeleye açık bir DİS3K yönetimi istenseydi, son yıllarda çok önemli mücadelelere önderlik etmiş ve DİS'in tek kadın sendika başkanı olan, yönetime de bağımsız aday olarak katılan Dev Sağlık İş Başkanı Dr. Arzu Çerkezoğlu'nun seçilmesine destek verilebilirdi. Oysa tam tersine ilk turda gerekli oyu almasına rağmen ikinci turda Erol Ekinci, istediği iki erkek aday seçilmezse istifa edeceği tehdidinde bulundu ve Çerkezoğlu seçilemedi. DİSK'in 45 yıllık tarihinde hiçbir kadın yönetim kuruluna sokmadı.

Mangalda kül bırakmayan bürokratlar, mücadele deneyimini kapsayan değil, birbirlerinin açıklarını örtebilecekleri ekibi oluşturdular.

Kongre, o kadar denetimli ve tartışmalara kapalıydı ki, basına yansıyan CHP genel başkanı Kılıçdaroğlu'nun kısa konuşması

sırasında, taşerona karşı seslerini duyuran Maltepe belediye işçileri oldu. CHP ile kol kola giren DİSK yöneticileri bu protestodan hiç memnun kalmadı. Bazı bürokratlar, işi işçilere hakarete vardırdılar.

DİSK eski başkanı, DSP eski milletvekili Rıdvan Budak, konuşması sırasında, delegelerin işyerinden geldiğini söyleyerek, övgüyle "işte DİSK'in Türk-İş'ten farkı" dedi. Zaten başka farkı da yok. Türk-İş yönetimi iktidarda hangi parti varken onun yörüngesine girerken, DİSK yönetimi de her zaman CHP'nin yörüngesinde kaldı. DİSK'i Türk-İş'ten ayıran, örgütlü olan işçilerin mücadeleleriydi. İşçi mücadelesi patronlar ve sendika bürokratlarının ortak çabalarıyla geriletildiğinde, delegelerin işyerinden gelmesinin bir önemi kalmadı. Çünkü o delegeler de, tek tek işyerlerinden, sendika yöneticilerinin patronlarla uzlaşısıyla belirleniyor.

DİSK uzun zamandır, işçi sınıfının mücadele örgütü olmaktan çıktı. Hiçbir işkolunda çalışan işçilerin yüzde onunu örgütlemiş değil (ancak yüzde üç civarında) üstelik işçi sayısı arttığı halde, üye sayısı düşüyor. Çoğu zaman, siyasi bağlılık, koltuk çıkarı gibi farklı gerekçelerle tabandan gelişen mücadele isteğinin önünde engel olunuyor. Ancak işçiler, sendikacıları aşacak bir çaba gösterebilirse bu kez de denetim altına almak için mücadeleye dahil oluyorlar. Diğer sendikalarda olduğu gibi DİSK'te örgütlü olan işçilerin bu gerçeği öğrenmesi fazla zaman almıyor.

Böyle bir ortamda, DİSK'i bir mücadele örgütü olarak sunmak işçi sınıfına hiçbir şey kazandırmaz. İşçi sınıfı, devletin sıkı kurallarına göre biçimlendirilmiş, siyasilerin, patronlar ve de bürokratların sıkı denetimi altındaki bir sendikal sisteme, sendikaya mahkum değildir. İşçi sınıfı, komite, konsey, parti, Türkiye'de örneklerini çokça gördüğümüz koordinasyon gibi ihtiyacına ve işine uygun örgütlenmeler yaratır. (28.02.02)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

DİSK'te işçi demokrasisi gelişiyor!

Çalışma Bakanlığı'ndan toplusözleşme yetkisi geldi. Sözleşme taslağını tartışma toplantılarını beklerken şube başkanı ve şube sekreteri işyeri baş temsilcisiyle birlikte gece vardiyasına geldiler. İşe başlamaya 15 dakika kala işçilerle toplantı yaptılar.

Şube başkanı hemen söze girerek, "yetki geldi, 1 marttan itibaren sözleşme dönemi başlamış oluyor" dedi. Bu hafta sözleşme taslağını işverene vermeleri gerektiğini, taslağı hazırladıklarını ekledi. 62 maddelik taslağın 51 maddesinin önceki sözleşmede olduğu gibi aynı olduğunu, 11 maddenin tartışılacağını ekledi. Ardından "bizim için en iyi sözleşme, masa başında biten sözleşmedir. Biz iyi niyetliyiz, işveren cephesi de iyi niyetli. Mart bitmeden sözleşme imzalamak istiyoruz" dedi. Ayrıca değişecek olan 11 maddeyi, neler istediklerini yazan taslağı temsilci odasına bıraktıklarını, isteyenin alıp okuyabileceğini söyledi.

Şube başkanı "haziranda ihale var, onu almak için ne gerekiyorsa yapacağız. İzmir şube başkanımız omuz attığı için 45 yıl ceza isteniyor, ben ve sekreterim başı kaşı kırarız, bize de ömür boyu ceza versinler, seve seve yatarız" diye ekledi. Bu açıklamalarından sonra "bir sorunuz yoksa size iyi çalışmalar diliyoruz" diyerek toplantıyı bitirmek istedi.

Bir işçi seslenerek "kongre sürecinizi tamamladınız. İşçilerden habersiz oldu, işyerinden görünen buydu. Şimdi de sözleşme taslağını işçiden habersiz hazırladığınız gözüküyor. Peki, niye taslağı işçiyle tartışma gereği duymadınız. Geçen sözleşme sürecinin eksileri nedir, artıları nedir? Yeni sözleşmede neleri talep edeceklerimizi nereden biliyorsunuz?" diye sordu. Şube başkanı "biz tartıştık" deyince işçi, "burada yüz işçi var, arkadaşlar, sizin haberiniz var mıydı?" diye sordu. İşçiler, yok dediler. Bunun üzerine işçi, devam etti; "bu vardiyada olduğu gibi diğer vardiyada ve bölümlerde de hiçbir çalışma yapılmadığını biliyorum. Gece vardiyasında işçi olarak çalışan iki şube yöneticisi ile gece temsilcisinin haberleri bile yok.

Daha üç gün önce bu arkadaşlarla konuştuğumuzda, hele bir yetki gelsin sonra taslağı birlikte tartışırız, demişlerdi" dedi. Böylece taslağın, işçilerden habersiz, masa başında hazırlanmış olduğu netleşmiş oldu. Bu durumda, işçinin karşısındakiler başlarını eğdiler, yalan konuştukları açıktı.

İşçi tekrar seslendi ve "işçiyi sendikaya taşımak çok mu zor geliyor size, bize kişisel kahramanlar gerekmiyor, işçilerin sorunlarını en doğal şekilde tartışma ortamı yaratılması lazım, bu da mı çok zor?" diye sordu.

Başka bir işçi de yüksek sesle "hayırlı uğurlu olsun sözleşme bitmiş" dedi.

Şube yöneticileri, toplantıya daha uzatmadan "iyi çalışmalar, arkadaşlar" diyerek, temsilci odasına giderken, gözleri konuşan işçilerin üzerindeydi. Öyle anlaşılıyor ki DİSK'teki işçi demokrasisi, ileri demokrasiden bir adım daha ileride.

Gerçekten de birçok işçi, bir arkadaşın söylediği gibi bu sözleşme bitmiş bir sonrakini düşünelim görüşünde. Biz yine de merak ediyoruz, sorgulamaya devam edeceğiz. Taslağa neler yazıldığından çok, işçilerin sözleşme sürecine katılması ve işçilerin kabul gördüğü bir şekilde görüşmelerin yapılacağı bir zeminin olması önemli. Sözleşme dönemini aynı zamanda işçilerin yasal haklarını öğrenme ve bilgilenme, bilinçlenme dönemi olarak görüyoruz. (24.02.2012)

Gıda

Patron sendika el ele güzel günlere

İşyerinde uzunca bir süredir, çıkmak isteyen işçiler, ihbar tazminatı da dahil bütün hakları ödenerek işten çıkartılıyor. Elbette herkese eşit davranılmıyor. Eğer üretimi etkileyecekse işçinin istediği dönemde çıkış yapılmıyor, işçi çıkmak isterse de tazminat ödenmiyor. Bu yıl da ismini daha önce yazdırmış olan 9 işçi şubat sonu itibarıyla çıkartılacak. Birkaç işçinin de emekli olacağı söyleniyor.

Çıkmak isteyen işçi sayısının çok daha fazla olduğu söylentisi yaygın. Ancak sorulduğunda kimse çıkmak istediğini kabul etmiyor. Bunun nedeni, her ihtimale karşın sayı yüksek söyleniyor ki yönetim işçi çıkardığında, sanki kendisi çıkmış gibi gösterilebilsin. İdare, üretim düştüğünde işçi çıkabilir diyor, üretim arttığında çıkış durduruluyor.

Bu yıl fabrikanın taşınması gündemde olduğu için, sendikanın da desteğiyle işçi

çıkarma, iş değiştirme, hak gaspı daha çok olacak. Bunu bilen birçok işçi, çıkarılma korkusu yaşıyor. Taşınma zamanına kadar işte kalma kaygısıyla daha sonrasını düşünmüyorlar. Her zaman daha kararlı ve tutarlı olan kadın işçiler ise taşınma durumunda, ailelerinden ötürü işten ayrılacaklarını bildikleri için kendilerini geri çekmiş durumdalar.

İşçiler arasında henüz birlik yok, bu nedenle işçiler kendilerine güvenemiyor. Ancak yarın ne olacağı bilinmez. Bugün mücadeleye ikna olmayan işçileri, zorlaşan çalışma koşulları ikna edebilir. O zaman bilinç ve güven kazanırlar. Çünkü patronlar her zaman daha çok kâr etmek ister ve bunun için de işçileri daha çok baskı altına almaya çalışır. (25.02.02)

Korkunun çaresi yok!

İşçilerin bir senedir beklediği gün nihayet geldi. Bir senedir beklediğimiz zammı almak için işin bitiminden sonra iki saat, sigara odasında bekledik. Zam da geldi, zarflar da geldi. Zarfını alan, soğuk havada evine koştu. Pazartesi işe döndük, kimsede ses yok, sanki herkes memnun gibi. Memnun musunuz, sesiniz çıkmıyor, ben 50 lira zam aldım deyince, bizimki de seninki kadar sayılır dediler. Memnun değilseniz, ben baş tarafta ismimi yazıyorum, imza atıyorum, zamdan memnun değilim, zammı kabul etmiyorum, diyeceğim, siz de gelin, isminizi yazın, imzalayın, patrona verelim, dedim. Hiç kimseden ses çıkmadı.

Herkesin zamdan memnun olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Çünkü 20 senedir çalışan işçi 800 lira alıyordu, zamla 900 oldu. Bu arkadaş, ilk defa 100 lira zam aldığını söyledi. Üç senedir zam alamayanlar vardı, aldıkları zamdan memnundular.

Bazıları 150 lira zam almış ancak onların ücreti çok düşüktü. Örneğin servis şoförleri 800 lira alıyor, ses çıkarmıyorlar. Servisçiler 700 lira alıyor, müdür duyar diye konuşmaya korkuyorlar. Bu korkunun nedeni işten atılmak. Bir ay boş kalırsak, hayatımız mahvolur diyorlar.

Haklılar ama korkunun ecele faydası yok. Birlik olursak her şeyi başarırız, işten de atılmayız. (26.02.02)

Ölen hep işçi

Adana’nın Kozan İlçesi’nde Sabancı gurubuna bağlı Enerjisa şirketinin yaptırdığı barajı inşaatı, kapağın patlaması nedeniyle barajda çalışan 11 işçi kayboldu, iki işçi öldü, iki işçi hastanede.

Baraj inşaatında çalışan işçi: “15 gün önce baraj göletinde su tutulmaya başladı. Tünel kapağının yerine tam oturmaması nedeniyle sızıntı oldu. Tüm işçileri toplayıp o bölgeye kum torbası attırdılar. Ancak su miktarı artınca, kapak basınca daha fazla dayanamayıp patladı. Olayda ihmal var." dedi. Soruşturma nedeniyle şantiye şefi ve proje müdürü tutuklandı.

Kazadan sonra açıklama yapan Orman ve Su İşleri Bakanı devletin, özel sektörün yaptığı hidroelektrik santrallerini yasal olarak denetleyemediğini söyledi. Bakana göre eğer devlet, inşaatları denetleyebilmiş olsaydı böyle bir kaza olmayacaktı.

Benzer açıklamalar daha önceki inşaat kazaların ardından, AKP'nin daha önceki çalışma bakanlarından da geldi ama ne hikmetse, devletin inşaatları denetlemesine izin veren yasayı çıkarmak hiçbirinin aklına gelmedi!

Ancak hiç birii Sabancı'nın adını bile ağzına almadı. Mahkemelerin durdurulmasına karar verdiği HES inşaatlarının durmadı. Bu inşaatlarda elektrik akımına ya da sele kapılan, göçük altında kalan, zehirlenen, kalitesiz malzemeden ötürü düşüp ölen yüzlerce işçi var.

Sabancı zenginler listesinin başlarındaki en büyük patronların doymak bilmez kâr hırslarının, hükümetin, çalışma alanındaki uygulamalarının, patronların yararına yapılan yasaların ya da yasal olmayan ama patronların daha fazla kâr etmesi için göz yumulan uygulamaların bir sonucu.

İş kazalarında Avrupa birincisi, dünya ikincisi olan Türkiye'de, sadece AKP'nin iktidar olduğu dönemde, kayıtlı kaza sayısı 784 binden fazla. Bu kazalarda 10 binden fazla işçi öldü. Bunun dışında kayıtlara girmeyen ya da işçinin suçlandıkları var.

AKP hükümeti, iktidar olduğu günden bu yana patronların işlerini kolaylaştıran düzenlemeler yapıyor. Bugün artık neredeyse her fabrikada taşeron şirketler hatta taşeron şirkete bağlı alt taşeronlar var. Patronlar, istediği gibi at koşturuyor. Maliyeti düşürmek için yani daha fazla kâr için işçilerin hayatları da dahil hiçbir şeyi umursamıyorlar. Bu nedenle on binlerce işçi, insanlık dışı koşullarda ölüm tehlikesiyle iç içe çalışıyor.

Başbakan devletin ve okulların kullandığı teknolojiyle övünüyor ama aynı teknolojiden işçiler neden faydalanamıyor?

Çalışma koşulları yüz yıl öncesini hatırlatıyor. Yüz yıl önce de işçiler, koşulları iyileştirmenin yolunu mücadele etmekte bulmuştu. Yıllar geçmesine rağmen değişmeyen tek şey işçi sınıfının birlik olup mücadele etmesi gerektiği. (26.02.2012)

Siyasetin Gündemi

Kurultay'dan kurultaya CHP

CHP genel başkanlığına seçildiğinde Kemal Kılıçdaroğlu, ilk demecinde CHP'ye daha demokratik bir tüzük yapacaklarını söylemişti. Aradan iki yıl geçmesine rağmen bu söz bir türlü hayata geçirilemedi. Ta ki 362 delegenin imzası toplanan kadar. Böyle olunca Kılıçdaroğlu hamle yaparak, başkanlık yetkisini kullanarak, tüzük kurultayını kendisi topladı. Ertesi gün de imza toplayan delegelerin kurultayı toplandı.

Parti lideri bildiğini okudu. Tüzükten çok, liderlik ve ikiyüzlü politikacıların çıkar hesapları gündemde olduğu için CHP, politik çıkmazda. Tarihi boyunca 16 kez tüzük değiştiren CHP'nin daha çok kongre, kurultay toplanması hiç de şaşırtıcı olmayacak. Ezilenlerin sorunlarına, seçim meydanları dışında sahip çıkılmaması, kurultaylarda emekçilerin değil, parti için çevrelerin çıkar kavgasının yaşanması nedeniyle CHP emekçilere güven vermiyor.

CHP, cumhuriyetin kuruluşuyla eş anlamlı bir partidir. Bu nedenle cumhuriyetin kuruluşunda yaşanan sorunlar devam ettiği için diğer partiler gibi olamıyor.

Osmanlı devletinin yönetim biçiminden kapitalist yönetim biçimine geçişte CHP'yi kuran kadrolar önderlik yapmıştı. Hem ülke hem de parti, kapitalist burjuva düzenin o dönemki ihtiyaçlarına göre biçimlendirildi. Sömürü düzenine muhalefet eden her ses baskıcı yöntemlerle susturuldu. Hatta dönem dönem katliamlar yapılmasından çekinilmedi.

İsminin, Halk Partisi olması, halkın çıkarlarını koruduğu anlamına gelmiyor. CHP savunduğu siyasetleri ile olduğu gibi kuruluş biçimi ile de Avrupa'daki sosyal demokrat partilere benzemiyor. Bu partilerin kuruluşu, emekçilerin düzene karşı verdikleri mücadelenin bir düzeyde örgütlülüğe dönüşmesiyle olmuştu. Bu gelenekleri nedeniyle emekçilerin partiye bir düzeyde etkileri vardır. CHP bu açıdan bile bu partilerle kıyaslanamaz.

Bazı dönem sermayenin ihtiyaçları ölçüsünde CHP, sağ partilere karşı alternatif olarak hazırlandı. 1970'lerden sonra işçiler haklarını artırmak için mücadele yolunu genişlettikleri zaman, İsmet İnönü'ye karşı Ecevit, "ortanın solu" sloganıyla kitleleri partinin çizgisine çekmeye çalıştı. Bunu yaparken amacı, işçilerin mücadelesini güçlendirmek değil, tam tersine sermayenin çıkarları için işçi mücadelesini, düzenin sınırlarına sıkıştırmak ve söndürmekti. Sonuçta böyle de oldu, o zamanki dönemki CHP hükümeti kemer sıkma kararları ve zamlarla işçiler daha da yoksullaştı.

Kılıçdaroğlu ile estirilmek istenen umut rüzgarı kısa sürdü. "Yeni CHP" laflarına hizmet etmeyi umdukları sermayeyi bile inandıramadılar. Ancak, şimdilik sınırlı da olsa emekçiler arasında bir kesimde "başka çıkış yolu yok" görüşünü yaygınlaştırdılar. Bu yalandır. İşçilerin ve tüm emekçilerin sorunlarının çözümünün CHP'de olmadığı kesin.

Topluma egemen olan büyük patronlar, çıkarları için kullandığı hükümet yıprandığı zaman yerine yedeği oluşturmaya çalışır. CHP'de en güçlü yedekten öte değil. Ne söyledikleri değil, işçilerin sorunları için ne yaptıkları önemli. Patronlarla işbirliği içindeler, onların politikaları doğrultusunda hareket ediyorlar. Örgütsüzlüğe mahkum edilmiş işçilerin sorunları, Kürtlerin yaşadığı baskılar, tüm ezilenlerin sorunları hakkında net politikaları yok. CHP'nin özünde AKP ve MHP'den farkı yok.

Görünürde AKP islamcı, MHP milliyetçi, CHP ulusalcı bir dil kullanarak seçimlerde oy almaya çalışıyor. Bu görüntüleri, duruma göre de değişebiliyor. Ama işçilerin haklarına, patronların kâr düzenine sıra gelince hepsi aynı safta duruyor.

Tüzük kurultayında, haziran ayında yeni bir kurultay daha toplanması, ardından seçime girilmesi ve yeniden bir kurultay yapılması öngörüldü. Demek ki, kendi parti içi işlerine ancak zaman yetecek, işçilere yönelik sol laflara ise fazla zaman kalmayacak gibi görünüyor. (27.02.02)

Uluslararası Gündem

Yunanistan

Bankacıları kurtarmayı hedefleyen bir plan

21 Şubat'ta "sancılı geçen" görüşmeler sonucu Yunanistan'ın "tarihi bir plan" ile kurtarıldığı açıklandı. Sancılı olan, bütün bir gece görüşmeleri sürdürüp bu planı oluşturanların acısıdır. Aslında bu planın temelinde yatan; Yunanlı kitlelere kemer sıkma siyasetini dayatıp uluslararası iş yapan bankacıları kurtarmaktır.

Avro bölgesi bakanlarının kararlaştırdıkları yardım miktarı 130 milyar avroyu buluyor. Troyka'nın (Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve IMF) denetimi altındaki bu yardım, 2014'e kadar parça parça verilecek. Mayıs 2010'da başlayıp 2011'in sonunda biten bir önceki plan nedeniyle Yunanlı kitlelere birçok kemer sıkma kararlarları dayatılmıştı.

Yunanistan'a borç verenler (bankalar, sigorta şirketleri, yatırım fonları), Yunanistan'a vermiş oldukları borçların 107 milyar avrosunu sildiler. Ancak karşılığında %53,5 değerinde güvenceli değerler elde ettiler.

"Kamu yardımı" adı altında verilen bu 130 milyar avronun kimin cebine gideceği merak ediliyor. 23 milyar boşalan Yunan bankalarının kasalarına, 35 milyar da borç vermiş olan bankalara ve devlete borçlarının bir kısmını ödemesi için verileceği söyleniyor. Aslında bu "kamu yardımını" finans sektörü ve devlet, zamanı gelmiş borçlarını ödemeleri için kullanılacak.

Öte yandan borç verenler için durum hiç de şeffaf değil. Bütün büyük bankalar, özellikle de Alman ve Fransız bankaları, kasalarındaki borç tahvillerinin büyük bir kısmını ellerinden çıkardılar. Hatta bu bankalar açıkça, %53 nominal oranın karşılığında elde ettikleri yeni oranların kârlarını çok az etkilediğini ve bundan dolayı de yeni önlemler aldıklarını açıkladılar. LO (23.02.2012)

Kitleler içinse yeni bir kemer sıkma planı

Özel sektörde asgari ücret, %22 gerileyerek 600 avroya inecek. İşe yeni başlayanların ücretlerindeki gerileme 490 avro'ya kadar inecek. Emeklilerin ücretleri ise üçte bir oranında kesilecek. 12 Şubat'ta, Yunan meclisinde kabul edilen kemer sıkma siyaseti işte bunları içeriyor.

İşsizlik oranı %20'nin üzerine çıkmasına ve fiyatların yükselmesine rağmen emeklilere ve ücretlilere karşı kemer sıkma siyaseti uygulanıyor. Bununla birlikte son zamanlarda, emekçiler bu duruma bir hayli tepki gösterdi. Demir çelik sektöründe, kışın süresiz olarak başlayan bir grev var. Bu mücadele bir savunma grevidir ve çok zor anlar yaşayıp tek başına kalan bir grevin sınırlarını ortaya koydu. 17 Ocak'ta, neredeyse ekonominin yarısını oluşturan Atina bölgesinde, bir genel grev yapıldı. Ancak sendikaların siyaseti, ciddi bir mücadeleyi örgütlemek değildi. Sendikacıların siyaseti öfkesini kusmak isteyen kitlelerin gözünü, genel grev ile boyamaktı. Bu nedenle de çok fazla katılım olmadı.

Yeni kemer sıkma planının açıklanmasıyla işçi konfederasyonu GSEE, kamu sektörü sendikası Adedy ve Komünist Partiye bağlı sendika Pame, 10-11 Şubat'ta genel grev ilan etti. İki gün boyunca Atina'da ve diğer kentlerde emekçiler yürüyüşler tertiplediler ve büyük bir kalabalık meclisin önündeki alanı işgal etti.

En büyük protesto ise 12 Şubat Pazar günü gerçekleşti. Öğleden sonra yola çıkan kitleler, Syntigma meydanını ve etrafındaki sokakları doldurup, bir avuç milletvekilin milyonlarca kişinin kaderiyle oynamasını protesto etti. Örgütlü olan veya olmayan emekçilerden, emeklilerden, gençlerden oluşan kitle, kendi iradesiyle, gece boyunca meydanda kalmak istedi. Buna rağmen dünya televizyonlarından aktarılan tek görüntü, şiddetli çatışmaların olduğu ve yangınların çıktığı Atina'daki görüntüydü. Bu çatışmalar polisin kışkırtmasıyla oldu. Polis saat 17.30'dan itibaren yürüyüşçülerin üzerine saldırdı.

Polisin göstericilerin üzerine göz yaşartıcı bomba atmaya devam ettiği ve on binlerce insanın yürüyüşlerini sürdürdüğü sırada meclis, kemer sıkma kararlarını onayladı. Alınan kararlara karşı sadece sol muhalefet vekilleri ve belirli çıkar hesaplarıyla hareket eden ona yakın parti vekilleri ret oyu kullandı. Böylece Avrupa Birliği'nin, IMF'nin ve Avrupa Merkez Bankası'nın desteklediği ulusal birlik hükümetinin emekçilere karşı saldırıları devam etmiş oldu. LO (23.02.2012)

İspanya

Her şey atılacak, anlaşmaya varılacak bir şey yok

İspanya'da, iki ay önce iktidara gelen Mariano Rajoy'un sağ hükümeti, gerçek yüzünü göstermeye başladı. Sağcı Halk Partisi'nin yöneticileri, sol hükümetin, krizin bedelini kitlelere ödetme siyasetinden faydalanarak iktidara gelmişti. Ancak iki ay içinde "çalışma reformu" planıyla eski sol hükümetten daha da toplum karşıtı bir siyaset izlemeye başladı.

Hükümet ve sağ oy birliği ile işten çıkarmayı kolaylaştıran ve emeği iki kat daha ucuz kılan bir kanunu patronlar için kabul etti. Bu kanun kısa vadede ücretlerin düşürülmesini ve çeşitli bölgesel "özerk" belediyelerin bütçelerinde kısıntı yapılmasını ön görüyor. Sonuç olarak, işten çıkarmalar, bütçe kısıtlamaları nedeniyle artık kamu sektöründe de olacak. Öte yandan işverenler herhangi bir işyerinde zarar ettiğini ispat etmeye bile gerek duymaksızın ya da herhangi bir sendikayla uzlaşmadan ücretleri düşürebilecek. Geçicilik, güvencesiz iş bütün sözleşmelerde yasallaşacak.

Bu, bir sloganın özetlediği gibi, "anne babaların kolayca işten çıkarılmaları ve çocuklarının da düşük ücretle işe alınmaları" anlamına geliyor. Sendikalar 19 Şubat Pazar günü için protesto gösterisi çağrısı yaptı. Kitleler, bu çağrıya geniş oranda katıldı. Milyonlarca emekçi, genç ve öğrenci çalışma reformunu reddettiklerini haykırmak için gösteri yaptı. Katılım, yedi ay önce "öfkeliler" adıyla yapılan gösteride daha fazlaydı.

Buna rağmen kitlelerde, yıllardır iktidarda olan Zapatero'nun sol hükümetinin yol açtığı hayal kırıklığı vardı. İşçilerin çoğunluğunu temsil eden sendikalarda ise bir yandan gösteri için hatta grev için çağrıda bulunma öte yandan da görüşmelerin başlaması yani uzlaşma eğilimi vardı. Ancak sendikalar, mücadelenin yolunu biraz da olsa açtı. Bu her şeye rağmen iyi bir gelişme. Sendikaların düzen içinde kalan sınırları ne işçilerin ne yoksul kitlelerin ne de yalnızca bir "öfkeli" olmanın sınırını şimdiden fark etmiş olan gençliğin özlemlerinin sınırları ile aynı olduğu anlamına gelmez.

Valencia'da, Madrid'de ve kuşkusuz yarın başka şehirlerde sağcı yöneticiler, bu gösterilere, polis şiddetiyle yanıt vermeye devam edecekler. Artık Valenciya'da gösteri yapma hakkı ve özgürlüğü yok. Ayrıca hükümet grev hakkının sınırlandırılmasından da söz ediyor. Ancak grevler gelişip yaygınlaşıyor, hükümet ne yapabilir ki?

Bankacılar tarafından tetiklenen krizin bedelini kabul etmemek gerekir. İşten çıkarmaları, güvencesiz işi ve bu reformu, bu yasayı çıkaranların hazırladığı geleceği kararlı bir biçimde reddetmek gerekir. LO (17.02.2012)

İspanya

Valencia'da polisin dayanılmaz şiddeti

Yöneticilerin yolsuzluk skandallarının gündemde olduğu Valencia'da gençlere yönelik baskı ve şiddetin yol açtığı öfke harekete geçti. Lluis Vives Lisesi'nin öğrencileri, birkaç günden beri, eğitime ayrılan bütçenin git gide kısılmasını ve buna bağlı olarak öğretmen sayısının azalmasını, sınıfların yeterince ısınmaması ve kötü eğitim koşullarını protesto ettiler. Ayrıca polisin gözaltına alıp karakola götürdüğü bir gencin de serbest bırakılmasını talep ettiler.

Ancak yöneticilerin tek yanıtı polis şiddetine başvurmak oldu. Yetkililer, polise göstericilere saldırma ve onları joplama izni verdi. Bu, İspanya'da yıllardır görülmemiş bir vahşetle gerçekleştirildi. Aralarında on sekiz yaşından küçüklerin de olduğu 26 genç tutuklanıp hapsedildi. Polisin gençlere karşı kullandığı vahşetin görüntüler, televizyon kanallarında gün boyunca gösterildi. Bütün gazeteler, ellerinde joplarla, ayrım yapmadan, herkese saldıran polislerin fotoğraflarını yayınladı.

Valencia polis şefi Moreno, kendisine şehirde kaç polis görevlendirdiğini soran bir gazeteciye "düşmanlar tarafından kullanılabileceği" gerekçesiyle bilgi veremeyeceğini söyledi. Moreno, bu sözlerle düşman olarak liseli göstericileri işaret ediyordu.

Polis şefinin sözleri ve medyada yayınlanan görüntüler tüm ülkede öfke uyandırdı. Sonuç olarak, Valencia olaylarından sonra belli başlı büyük kentlerdeki liseliler ve üniversite öğrencileri yeni dayanışma gösterileri düzenlemek için toplanmaya başladılar. LO (17.02.2012)

Portekiz

Emekçiler yaşam koşullarının kötüleşmesine karşı çıkıyorlar

Portekiz'de şubat ayının ilk haftasına, toplu taşımacılıktaki grevler damgasını vurdu. Bu grevler, hükümetin toplu taşımayı özelleştiren, kamu hizmetlerindeki istihdamı azaltan, işten çıkarmaları ve ücretlerin düşürülmesini kolaylaştıran kemer sıkma planının açıklanmasıyla başladı. 2 Şubat Perşembe günü, Tage nehrinde karşıdan karşıya geçişi sağlayan ulaşım ve Lizbon metrosu tamamen felç oldu. Ulaşım sektöründe sayısız defa yapılan zammı protesto etmek için gerçekleştirilen bu grevler, Porto şehrindeki ulaşımı, Lizbon'daki tramvay ve otobüs hatlarını aynı zamanda da ülkedeki tren seferlerini etkiledi.

Fiyatlar 13 ayda % 26,1 oranında arttı. Kitleleri etkileyen sadece bu sektördeki fiyatların birçok defa artması da değil. Gıda, konut, kamu hizmetleri başta olmak üzere hemen hemen bütün sektörlerde durum benzer. Üstelik bütün bu fiyat artışları, emekçilerin ücretlerinin ortalama olarak %10 azaldığı bir ortamda gerçekleştirildi.

Diğer bir sorun da işsizliğin yayılmasıdır. İşsizlik oranı, geçtiğimiz aralık ayında %13,6'ya ulaştı. İşsizlerin %14'ünü kadınlar, %30'unu gençler oluşturuyor. İş olanaklarının azalmasına paralel olarak, göç de giderek artıyor ancak göçe sebep olan koşullar, 1960'lı ve 1970'li yıllardakinden çok farklı. Portekizli emekçiler, artık zengin Avrupa ülkelerinde iş bulmakta büyük güçlük çekiyorlar. Çünkü bu ülkeler de işsizlikle boğuşuyor.

Etkisi en fazla olan Komünist Parti'ye bağlı sendika CGTP, ücretlilere ve emeklilere, sağ hükümetin kemer sıkma siyasetine karşı, 11 Şubat Cumartesi günü için yeni bir protesto gösterisi çağrısında bulundu. Sendikanın yeni genel sekreteri Arménio Carlos, aşağıdan gelen bir eylem birliğinin koşullarından söz ediyor. Böylesi bir birlik, işleri ve ücretleri kökten savunma siyaseti etrafında yapılması koşuluyla gerçekleştirilirse, gerçekten de hükümete geri adım attırabilir. LO (23.02.2012)

Suriye

Esad'ın baskısı ve büyük güçlerin iki yüzlülüğü

Suriye'de Esad güçlerinin Humus'a saldırısı 14 Şubat'ta daha da şiddetlendi. İnsan hakları gözlemcilerinin Suriye'de yaptıkları gözlemlere göre, çoğunluğu emekçilerden oluşan 500 bin kişinin yaşadığı Humus'ta, özellikle de emekçilerin yoğun olduğu mahallere ortalama her dakika 2 roket atılıyor.

Sadece son on gün içerisinde yapılan saldırılar sonucu 300 kişi öldürüldü. Binlerce insan ise sığınaklarda yaşamını sürdürmeye çalışıyor.

Son bir yıl içerisinde, yani rejime karşı başlayan ilk yürüyüşlerden bu yana rejim karşıtı eylemler giderek arttı. Beşar Esad ise baskılarını şiddetlendirdi ve sivil toplum örgütlerinin kaynaklarına göre; 6 binden fazla insan katledildi. Ordu, bütün ülkeyi işgal etmiş durumda. Keyfi tutuklamalar, şiddet ve işkence giderek artıyor. Batı'nın Suriye'deki Esad rejimine uyguladığı petrol ambargosu ise aslında her şeyden önce kitlelere zarar veriyor.

Halkın %70'i, kentlerde yaşıyor ve rejimin baskısı ve ambargo nedeniyle ekmek kıtlığı başladı, gıda ve yakacak fiyatları tavan yaptı.

Birleşmiş Milletler ve Arap Birliği, Suriye'ye gözlemci gönderip diktatörden, uyguladığı bütün kanlı baskılara son verip iktidarı iki muhalefetten birisine devretmesini öneriyor.

Suriye'de kitleler, maalesef, bir taraftan can çekişmekte olan ama ordunun büyük bir çoğunluğunun desteğini almaya devam eden bir diktatörlük ile hiç de insani niyetleri olmayan Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerin ve bu bölgeyi uzun zamandan beri talan etmekte olan içlerinde Fransa'nın da bulunduğu Batılı ülkelerin insafsızlığı ile baş başa. Batılı güçler, Esad'ın uyguladığı siyasete, şu sıralar, üzülüyor numaraları yapsalar da Esad'ı, babasını ölümünden sonra, iktidara getiren yine onlardır. LO

Ekonomik krizdeki son gelişmeler

2008'de Lehman Brothers'ın iflasıyla birlikte krizden kurtulmak için uygulanan yöntemler, yani banka sisteminde oluşan para kıtlığı sorununu çözmek için yapılanlar, bumerang gibi geri gelip yeni bir fırtına yol açtı.

Devletlerin bankalara ve büyük kapitalist gruplara aktardıkları yüzlerce milyar, ekonomiyi mali sektöre daha da bağımlı kıldı ve bu da kamu borçlarında çok büyük artış yarattı. Bankalar ve büyük şirketler, devletlere verdikleri borçlarla, iki yıl boyunca, büyük kazanç elde ettiler. 2009'da, mali kriz nedeniyle sanayinin önemli iş kollarında, üretimde düşüş olmasına rağmen hükümet çevreleri ve iktisatçılar, ekonominin yeniden canlandığından söz etmeye başlamıştı. Ancak canlanan sadece büyük şirketlerin ve bankalar kârlarıydı.

Ekonomideki artı değer artışı, sömürülen emekçi sayısındaki artışla değil sömürünün daha da yoğunlaşmasıyla oldu. Gerek üretimde gerekse mali alandaki kârların kaynağı üretim faaliyetindeki sömürüden geliyor. Devletlerin bazı büyük şirketlere yaptığı mali destekler, bu şirketlerin kâr oranını koruduğu gibi kârları da garantiledi. Bu mali destekler, tüketimi iğreti ve sınırlı olarak canlandırdı. Kapitalistler, bu son durumdan ötürü, "pazar genişliyor, yeni üretim yatırımları artık kazançlı olacak" sonucuna varmadılar.

Devletlerin, mali sistemi kurtarmak için yaptığı müdahaleler, sonuçta özel sektörün borçlarının devletler tarafından üstlenilmesidir. Ancak 2011'in Ağustos'unda yeniden ortaya çıkan mali sektördeki fırtına, 2008'dekinden çok daha tehlikeli. Çünkü artık iflas tehlikesiyle baş başa kalanlar sadece özel bankalar değil aynı zamanda devletlerin de ardı ardına iflas etmesi gündemde. Yunanistan'ın iflası, diğer devletleri de iflasa sürükleme tehlikesini gündeme getirecek ve bu, sadece Avrupalı mali sektörü tehdit etmiyor.

Mali kriz, önce 2007'de emlak krizi şeklinde ortaya çıktı, 2008'de banka krizine dönüştü ve mali kriz şeklinde Avrupa Birliği'ne sıçradı. Mali krizin merkezi, son 1-2 yıldır avro bölgesinde. Avrupa Birliği sadece ortak parayı oluşturmakla sınırlı kaldı. Para birimi konusunda merkezi bir müdahale yapabilecek ortak bir yönetimi oluşturamadı. Bu da mali vurguncular için bir fırsat oldu.

Avro bölgesini yöneten siyasiler ve mali sektörün hizmetindeki medya, avro ile ilgili sorunlardan dolayı Yunanistan'ı günah keçisi ilan ettiler. Ancak hepsi ileride İtalya ve İspanya'nın ve hatta daha ileride Fransa'nın da aynı duruma düşebileceğini gayet iyi biliyor.

Aslında bugün kamu borçları adıyla çıkan kriz, daha önce yapılan çeşitli seviyelerdeki yüze yakın mali krizlerin ertelenerek günümüze gelmiş hali. Bu mali krizlerden ilki, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Bretton Woods'ta oluşturulmuş olan uluslararası para sisteminin çöküşüyü.

Mart 2011'de, büyük şirketlerin 2010'daki kâr oranları yayımlandığında, patronların sevinci anlaşılır bir şeydi. ABD'deki en büyük 500 şirket, 2006'daki tarihi rekoruna yaklaşarak, toplam 700 milyar kâr elde etti.

Yüksek kâr, rekabeti şiddetlendiriyor. Rekabet, sadece aynı işkolundaki büyük şirketlerle sınırlı olmayıp üretimin ilk ve son aşamasında faaliyet gösteren devasa büyüklükteki gruplar arasında da artıyor. Üretimin ilk aşamasında olanlar yani hammaddeye sahip olanlar, hammaddelerin fiyatlarını arttırıyor. Bu fiyat artışının nedeni büyük grupların kâra doymaması ve mali spekülasyon yapmasıdır.

2008'deki krizin ve banka sisteminin çökme aşamasına gelmesinin esas kaynağı, mali spekülasyona rağmen, ekonominin çökme tehlikesi atlatılır atlatılmaz, spekülasyonun yeniden başlamasıdır. Spekülasyon aynı zamanda devletlerin sürekli bir şekilde uyguladığı enflasyonist siyasetlerle de besleniyor.

Mali çevreler çok düşük faizlerle hem ABD merkez bankasından hem de Avrupa Merkez Bankasından aldıkları paralarla borsadaki hisse senetleri, hammaddeler, avro veya diğer dövizler üzerindeki spekülasyon işlemlerini artırdılar. Böylece madeni hammaddelerin fiyatlarındaki dengesizliklere önemli ölçüde katkıda bulundular. Krize rağmen

petrolün ve gazın fiyatı sürekli artıyor ve böylece petrol şirketlerinin kârında patlamalar oluyor.

Borsada hisse senetleri üzerinden yapılan spekülasyon sonucu yine bir balon oluştu ve Ağustos 2011'de patlayan bu balon, borsada paniğe yol açtı, hisse senetlerinin değer kaybını hızlandırdı. O zamandan bu yana, borsadaki hisse senetlerinin değeri sürekli, neredeyse her gün, değişiyor ve bu kargaşa devam ediyor. Tüm bunlar, spekülasyoncuları durdurmadığı gibi, tam aksine onlara yeni olanaklar sunuyor.

Öyle ki mali gruplar değer kayıpları üzerine işlem yapıp çok büyük kazanç elde edebiliyorlar. Bu ortamda, bir büyük şirketin hisse senetlerindeki düşüş, ondan daha büyük veya kullanıma hazır daha çok parası olan bir rakibinin hisse senetlerinin önemli bir kısmını ucuza alıp, denetimini ele geçirme fırsatı yaratabilir.

Yatırım yapmak yerine, şirketlerin kendi hisse senetlerini satın alma eğilimi göstermesi, kendi hisse senetlerinin değerini artırarak hissedarlarının servetlerini büyütme amacı da var. Ancak olay bununla sınırlı değil. Bu eğilim aynı zamanda şirkete saldırmak isteyen vurgunculardan korunma amacı da taşıyor.

2008'deki mali işlemlerin sonucunda ortaya çıkan kriz ve bu işlemlerin, birkaç ay içinde yeniden başlaması mali sermayenin daha da tekelleşmesine yol açtı. Örneğin dünyadaki en büyük 10 banka, dünyadaki döviz işlemlerinin %77'sini gerçekleştiriyor ve bu nedenle de spekülasyon onların denetimi altında.

En büyük 500 şirkete bağlı sanayi gruplarının, 2010'da, 940 milyar dolar nakit parası vardı ve bu yılki krize rağmen, borsadan 740 milyar dolar kazandılar. Bu 500 şirket, sanayi yatırımlarına ve ücretlere mümkün olduğu kadar az kaynak ayırdı. Ayrıca hisse senedi almak için 300 milyar dolar civarında harcama yapmalarına rağmen mali sisteme aktarmak için devasa miktarda para yine onlara kaldı.

Hammaddeler üzerinde yapılan spekülasyonun en iğrenci, gıda maddeleri üzerinde yapılan spekülasyon. Tahıl ürünleri üzerinde yapılan spekülasyon 2006'da başladı. 2009'da yavaşlamasına rağmen 2010'dan itibaren yeniden tırmanışa geçti.

2000'li yıllarda buğday ile mısırın bir tonluk fiyatları 80 ve 110 dolardı. 2006'da ise 160 ile 220 dolara fırladı. 2009'da biraz duraklamış olan fiyat artışı 2010'da yeniden tırmanışa geçti. 2011 baharında buğday fiyatı 350 dolara çıktı.

Daha da kötüsü artık fiyatlar sadece çok yüksek değil aynı zamanda da dengesiz. Örneğin 2008'de, insanlığın beslenmesi için çok büyük önemi olan bu iki tahılın ton fiyatı, zirve yaptı. Mısır 240 dolara ve buğday ise 400 dolara tırmandı. Aynı şey pirinç için de geçerli. 2000'in başında tonu 150 dolar olan pirinç, 8 yıl sonra, 350 dolara tırmandı ve Güney Asya ve Batı Afrika'daki birçok kentte açlık isyanlarına yol açtı.

Kapitalist gruplar, kendi ekonomilerine güvenmiyorlar, pazarın büyüyeceğine de inanmıyorlar. Para, üretime gitmiyor tersine spekülasyona giden para hammadde fiyatlarını tırmandırıyor. Bu da üretime giden yatırımları daha az kazançlı kılıyor.

2010'da hammadde fiyatları ortalama %50 arttı. Sanayi şirketleri, bu artışları kendi ürünlerinin fiyatlarına yansıttı. Bu da ticari şirketler ile aralarındaki kâr paylaşım kavgasını arttırdı. Böylesine bir rekabette, belirleyici olan tek kural, orman kanunlarını hatırlatan, güç dengesi. Birçok küçük taşeron ve dağıtım şirketi, özellikle de bu şirketlerde çalışan emekçiler, büyük şirketlerin yaptığı tasarruftan ötürü büyük bedeller ödedi.

Kamu borçları mali sektörü besliyor. Ancak mali sektörün kârlarının eriştiği miktarlar, devletleri iflas tehdidi altında bırakıyor. Kamu borçlarını ileri sürülerek kitlelere "fedakarlık" adı altında yeni kemer sıkma siyasetleri dayatılıyor. Birçok ülkede uygulanan kemer sıkma siyaseti, kapitalistlerin çıkarlarını savunmak içindir.

Devletlerin uyguladığı, "ücretlerin dondurulması, çalışma sürelerinin ve iş günlerinin artırılması" siyaseti, patronların kârlarını korumak ve arttırmak için, devlet eliyle kullanılan yasal silahlardır. Devletlerin sosyal harcamalardan yaptığı kısıtlamalar, bütçenin daha büyük bir kısmının kapitalistlere aktarılması için.

Ancak bunun etkisi tüketici sayısının azalmasına ve sonuç itibarıyla pazarın daralmasına, kapitalist büyümeye engel olmaya yol açıyor. Devletin kitleleri, devlet olanaklarıyla haraca bağlayıp büyük sermayeye para aktarması ve büyük sermayenin bu paraya bağımlı kalması, büyük sermayenin giderek ne kadar asalaklaştığını gösteriyor. (LDC'ın 140. sayısından özetlenerek aktarıldı.)

Güncel... Güncel... Güncel...

Dünya Emekçi Kadınlar Günü
Kadınlar mücadele etmedikçe sorunlar bitmeyecek!

Yüz elli yıldan fazla bir süre önce dünyanın farklı ülkelerinde, emekçi kadınların, iş günü, çalışma koşulları, ücret gibi temel sorunları etrafında verdikleri mücadelenin ve bu mücadelelerde ödedikleri bedellerin anısına, her 8 Mart günü Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak anılıyor.

Aradan geçen bunca zamana rağmen, emekçi kadınların o günlerde mücadele ettikleri sorunların bir kısmı, çeşitli nedenlerle hafiflemiş olsa da yerlerine yenileri geldi. Ancak temel olan, yani kadınların, özellikle de emekçi kadınların, cinsiyetlerinden ötürü yani sırf kadın oldukları için yaşadıkları sorunların temelinde bir değişiklik olmadı.

En sanayileşmiş ülkelerden, çok daha ağır olarak en geri kalmış ülkelere kadar aynı durum var. Çünkü bugün dünyaya hakim olan kapitalist düzende kadınların cinsiyetlerinden ötürü ezilmesi, çıkar ilişkilerinin bir sonucu.

Dünya nüfusunun yarısını oluşturan kadınlar, patronlar düzeninin kurumlarından önce kendi ailelerinin, kocalarının, babalarının baskısı altında tutuluyor, ihtiyaçları, istekleri yok sayılıyor.

Ülkemizde de bu durumun sonuçlarını görüyoruz. Türkiye'de çalışabilecek konumdaki her on kadından ikisi işe girebiliyor. Oysa kadın işçi demek, patronların gözünde ucuz işçi, örgütsüz işçi, kolayca işten atılabilen, itiraz etmeyen işçi demek. Son yıllarda gittikçe palazlanan patronlar, kadın emeğinden daha çok yararlanmak istiyor. Aynı zamanda, evde oturan kadını sokağa çıkarıp onları tüketici haline de getirmek istiyor.

Bu nedenle eğitimden medeni kanuna kadar, yasalarda birçok değişiklik yapıldı. Kadınların, en azından kağıt üstünde konumlarında biraz iyileştirme sağlandı. Ancak ne resmi kurumlarda çalışanlarda ne de toplumdaki erkek egemen zihniyette bir değişiklik olmadı. Artık daha fazla hakkı olduğunu bilen kadın, şiddet gördüğünde, ayrılmak istediğinde polise, savcıya gidiyor ama hak aradığı makamlar, yasalara göre değil, kendi erkek zihniyetiyle hareket ediyor.

Aileden sorumlu bakan, her kadın cinayetinden sonra, olay yerine gidiyor, ailelerle görüşüyor ama daha hiçbir devlet görevlisi, görevini yapmadığı için ceza almadı. İki lise öğrencisinin, sabıkalı, sekiz kez şikayet edilmiş bir erkek tarafından öldürülmesinden sonra da aynı görüntüler yaşandı.

Patronlar için en ileri kuralları ve yöntemleri savunan siyasiler, sıra kadınlara geldi mi en gerici düzenlemelerle öne çıkıyorlar. Üniversitelerde türbanın serbest bırakılması, okumak istediğini ileri sürüp başını açma olanağı bulabilecek, hem liseli hem de üniversiteli gençlerin bu imkanı elinden aldı. Üniversite sınavında katsayı uygulamasında yapılan düzenleme de bu yönde bir adım oldu.

Şimdi de eğitim sisteminin yeniden değiştirilmesi eğer gerçekleşirse, dördüncü sınıftan sonra yani 10 yaşındaki çocuğun okuldan alınabilmesi, en çok kız çocuklarının eğitimine darbe vuracak. Sekiz yıllık temel eğitimin en önemli etkisi, (zorunlu eğitim 14 yaşında bitiyor) evlenme yaşını yükseltmesi ve doğum oranını düşürmesi oldu. Eğitim yoluyla daha çok sosyal hayata katılan ve hakkını arayan kadın, kimin işine gelir ki?

İlk büyük kadın mücadelelerinden bugüne kadar geçen zamanda yaşananlar, bir yüz yıl daha geçse bile hakları için mücadele etmedikçe kadınların ezilmeye, baskıya, namus diye zorlanmaya, öldürülmeye devam edeceğini gösteriyor. O halde "artık yeter" demek gerekiyor!

Sınıf Mucadelesi Yayınları – BM ICLC – London WCIN 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p – 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.